

ellen – Somogyi Zsolt jegyzete

A vita még mindig tart. Elég-e 12 csapat az NB I-ben? A létszámnövelés mellett érvelők szerint az ország nyugati oldala kezd eltűnni: Pécs, Győr, Kaposvár, Zalaegerszeg, Siófok távol került az első osztálytól. Ez sajnálatos, de néhány éve keletet csak a Loki képviselte, vagyis ez nem állandó helyzet, lehet rajta változtatni.

Rendben: a sportszakmai kérdéseket döntően befolyásolja a szándék, kulcskérdés, hol van igazán erős akarat az élvonalra, ám mivel nem üzleti alapon működik a futball, aki nem fér oda, azért emelne létszámot, hogy jusson neki is a központi támogatásból. Azt is mondják, ott vonzó a futball, ahol a legjobbak feltűnnek, de ezt a saját példám cáfolja: olyan városban lettem a labdarúgás örök szerelmese (még a magyaré is), ahol az NB I legtöbbször csak álom volt.

A létszámcsökkentés magyarázata világos volt. Minél szűkebb a mezőny, annál kevesebb képzetlen, nem eléggé motivált játékos juthat el oda. Esterházy Péter írta, hogy egy bizonyos szint felett ne menjünk egy bizonyos szint alá, és ez illik ide is: a szintet emeli, ha kevesebb a résztvevő. Másfelől néhány éve is vidáman eltunyult a pocsolyában az olyan klub, amelyik hónapokig nem fizetett a játékosainak, mégsem tudott kiesni, mert még úgy is volt két gyengébb nála – nos, ez ma nem fordulhat elő, aki nem elég stabil, esélytelenül indul ebben a mezőnyben.

Amióta ilyen kiélezett a versenyfutás az aranyéremért, a dobogós helyezésekért és a kiesés elkerüléséért, minden klubnál arról beszélnek, hogy a játékosok koncentráltan dolgoznak, érezni, hogy minden edzésnek valódi tétje van, a meccseken pedig egyetlen kihagyott helyzeten megváltozhat minden.

Valódi verseny zajlik, amelynek a színvonala még persze nem az igazi, de a küzdelem intenzitása is előrevisz, akinek állandóan nyomás alatt kell teljesítenie, idővel fejlődik önmagához mérten. A magyar futballnak jót tenne, ha az ETO, a Pécs, a Szeged, a Nyíregyháza, a ZTE visszatérne, megerősödne.

Másik dolgozat témája, miként lehetne a futballban megjelenő pénzt úgy elosztani, hogy a nagy múltú, sok tehetséget nevelő csapatok újra élvonalbeliek legyenek, de ennek nem a létszámemelés az útja. Hány évig néztük a dobogótól és a kieséstől egyaránt messze lévő, a tabellán mondjuk az ötödik és tizenharmadik hely között lévő csapatok egymás közötti langyos, a nézőknek eladhatatlan meccseit? Most minden bajnoki valakinek életbevágóan fontos, a legtöbbször mindkét félnek.

A létszámnövelésnek unalmas bajnokság az ára.